

Xcèntric

el cinema del CCCB

16.ABRIL.2009

1

Celebració d'una generació de cineastes.

Birth of a nation, Jonas Mekas. Estats Units, 1997, 80', 16 mm.

XCÈNTRIC

16/ABRIL/09

JONAS MEKAS. End of the Year Letter to Friends, 2002.

11:30h de la nit aquest 23 de desembre. Demà el meu aniversari. Missatge de l'Stan, al telèfon. El càncer és "terminal". Així és com li diuen. "Ho deixen córrer, es rendeixen. Càncer massa estès. Els doctors no operaran."

Missatge d'en Fred Camper: L'Stan no té un duro, sense diners per pagar doctors, hospitals.

Caminàvem cap a l'Anthology Film Archives (AFA). Nevava lleugerament. En Paul Morrissey vingué. La cama rígida, artritis...

Escales amunt i avall, sobre una sola cama, de forma graciosa.

Què més va malament? Vuit Palestins assassinats... Tipografia petita, pàgina 16

L'última nit vam estar fins la una, festa de Nadal de l'AFA.

Ara és tard. El dia se n'ha anat. Pip, Julius, Fabiano, bevent al Dempsey's, repassant l'any. Sense pensar en els horrors, "terminal" intentant ser positiu. Però sóc molt escèptic sobre tot això, el món és el molt malvat, vull dir, la gent, els blancs, els jueus, els musulmans, africans, mexicans, russos- tots malvats, malvats.

Sóc innocent, vaig dir anit. Només he ferit alguns animals petits, quan era un nen. Però he demanat el meu perdó tantes vegades, moltes vegades, encara he cridat recordant el que vaig fer a les cries de corbs, tortugues. Crec que m'han perdonat.

Així que sóc innocent, no crec que hagi fet cap cosa realment dolenta en la meva vida madura d'adult, ho sento realment. Fins i tot tampoc sé com enfadar-me o cridar. Sempre m'ha xocat, em xoca quan sento veus fortes enfadades.

No no, no, no entenc res d'això, no, no ho entenc, no ho entenc.

Però demà és el meu aniversari i hauria de sentir-me més adult, especialment a la meva edat, hauria de saber més sobre els vertaders camins d'aquest món. Però no en sé.

2

El món m'ha passat de llarg, l'he desperdiciat, només he sentit soroll i he vist sang als diaris i venedors de televisió venent coses que no tenen cap ús.

Només tinc un parell de pantalons, algunes camises, em vaig quedar sense mitjons la setmana passada.

Aleshores on sóc? L'últim fracàs, segons l'estadística i les avaluacions de les vertaderes autoritats de Terra anno 2002 - just abans del meu aniversari, que és demà (el mateix que en Joseph Cornell i la Louise Bourgeois. Felix aniversari, Joseph, i Chère Louise.)

El dia següent

Tots vam tenir molta música i ball i vi a l'AFA, i els Indis, la Nació Uta va venir i beneí l'avantguarda, ells mai van fer res per Hollywood. I el Noi Ôs va cantar una cançó a la Nació Uta en el nostre honor. I la neu seguia caient fora.

L'endemà

Cafè amb en Raimund. Més notícies dolentes. En Robert just es mudà del seu lloc a Bleecker Street, la cama li fa molt mal, no es pot operar, el cor massa dèbil, es mudà a una habitació amb ascensor, ara mira Nova York per la finestra d'un vintè pis, una gran vista, va dir (suposadament).

I Dodo està molt, molt deprimida, ho digué per telèfon, molt deprimida.

"Sé que sóc perquè el meu gos em reconeix", digué Gertrude Stein, està a la meua paret.

N'hi ha prou per tota la filosofia de l'Ésser. En Peter està a Brasil. Odia el Nadal a Viena, les compres. I en P.Adams no beu. I l'Annette ha anat tres vegades a l'hospital aquest any, només va trucar, és a casa, en una cadira de rodes, cama trencada.

"Et desitjo un any millor, només una fractura, només un viatge a l'hospital, no tres," vaig dir. "No no no," digué, "no diguis això..."

El dia següent

La neu es va fondre. Vaig gastar tres hores partint el gel de l'acera, amb l'Andy i en Robert. Es trencà la pala.

Els meus ulls estan a punt de tancar-se, és molt tard. Però rebutjo dormir. Vaig a la nevera, agafo vi. Pregunto, em pregunto on és Angès, i Brigitte. I totes les tres Dominiques i les tres Danieles.

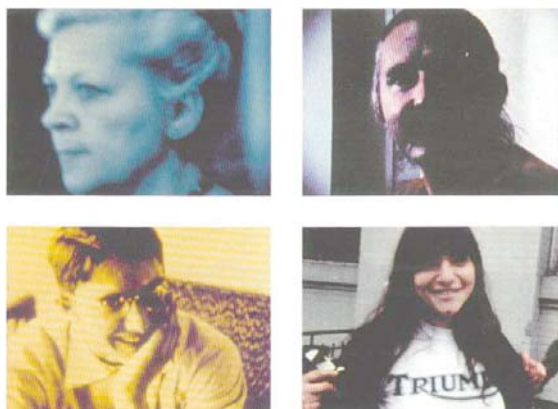
Llegint Cendrars.

La ment falla. Potser hauria de mirar la televisió. Potser fan alguna cosa amb el Clint Eastwood o el Bruce Willis - una mica d'acció, sí, una mica d'acció, això és el que necessito ara...

El dia següent

Conversa amb l'Stan. "Ho he acceptat, no me'n preocuparé més". Segueixo el meu treball, ara, rascant la pel·lícula amb les ungles i la saliva. No tinc cap problema en morir. Però és difícil pels nens veure com em moro." Més tard

Al matí vam jugar i ballar a l'AFA, totes les ànimes solitàries sense altre lloc on anar la nit de Cap d'Any. Realment fou força

3

sorprentent amb tots aquells músics que vingueren del Lower East Side - la nostra Música Filharmònica Gratuïta, vam pensar.

I tots vam passar una bona estona i a mitjanit vam sortir al carrer i vam ballar i jugar feliçment, sense importar-nos el fred...

Sí, la vida continua. Oblida les utopies: la vida és aquí i ara: de cop em pregunto: on és l'Harmonia aquesta nit, quines fantasies boges volten pel seu increïble cap? En Sebastian justament truca d'algun indret de la Xina, algun lloc prop de Burma i el Tibet. "Ja has provat la carn de gos," vaig preguntar. "No," va dir, "I no crec que ho faci". Saps com maten els gossos aquí, als mercats? En motxilles, amb ganivets, els apunyalen, a les motxilles, i no sentiràs cap crit més terrible que el d'un gos morir, apunyalat, empaquetat, desvalgut, no sé com aconsegueixes menjar-t'ho," va dir ell.

El dia següent

En Pip va tornar, va visitar l'Stan. Al llit tota l'estona, força dèbil. "Em van dir que hauria d'hipnotitzar-me i afrontar les cèl·lules del càncer i matar-les. I ho vaig fer - vull dir, no és un gran problema per mi entrar en aquest estat - ho he fet tota la meua vida, treballant en les meves pel·lícules. Així que les vaig afrontar. Les vaig veure, les cèl·lules cancerígenes. I vaig veure que eren tan belles, no les vaig poder matar, no..." va dir Stan.

El dia següent

Més tard en Peter truca, des de Viena, acabat de tornar del Brasil. Continuen matant Indis allí encara, els cavadors d'or ho fan. I després els cavadors moren a mans dels comerciants d'or. "Em resigno de la raça humana", va dir. "Faré el mateix", va dir.

Això és així.

Però això no vol dir que em rendeixi en allò que es van rendir tots aquells abans que jo, abans que nosaltres, aquells que eren bojos com jo i una mica com tu, com nosaltres, que creien i treballaren dur per tal que la Ciutat no fos destruïda pels déus - així és, mentre hi hagi almenys algú que cregui en l'increïble, en resum, en la Poesia.

MEKAS, Jonas. *Jonas Mekas. Conversations, Letters, Notes, Misc. Pieces etc.* Lithuanian Art Museum, Vilnius, 2005. 51. *esposizione internazionale d'arte. La Biennale di Venezia. Lithuanian Pavilion. L'esperienza dell'arte Sempre un po' piu' lontano;* pp. 182-186.

